

GEESTVERWANTEN

'Geestverwanten, een meeslepend en spannend verhaal over de gevaarlijke kanten van glaasje draaien.' - Pieter Feller, kinderboekenschrijver

'Hilda weet je van het begin tot het eind op het puntje van je stoel te houden, nimmer verzwakt de spanning en elke keer is het weer moeilijk om het boek weg te leggen.' - Web Tales

'Geestverwanten is een spannend en goed geschreven verhaal waarin Hilda Spruit de spijker op zijn kop slaat; het gaat echt zoals het in het boek beschreven is. Glaasje draaien is heel gevaarlijk en de gevolgen kunnen niet te overzien zijn.' - Peter van der Hurk, paragnost

GEESTVERWANTEN

Hilda Spruit

Siostra

Ik hoor je fluistering als ik het aandacht geef,
in het ruisen van de bomen.

En ik ontmoet je ergens in het midden
van mijn allermooiste dromen.

Nie jesteśmy sami ale razem,
związany na zawsze.

Winnaar Jonge Jury Debuutprijs 2016

Eerste druk september 2015

Tweede druk mei 2016

Derde druk december 2016, heruitgave

Vierde druk september 2020

© 2016 Uitgeverij Oleander

Auteur: Hilda Spruit

Omslagontwerp: Jen Minkman

Omslagbeeld: Shutterstock/Captblack76

Illustratie: Katja Kortenbroek

ISBN 978 90 826225 1 5

NUR 285

www.uitgeverijoleander.nl

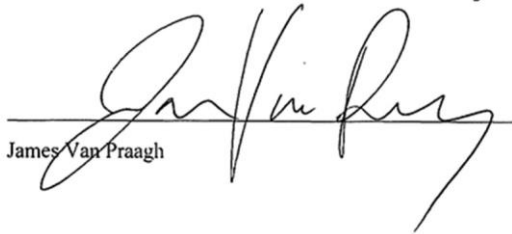
Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande, schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor mijn vader die altijd al een schrijver in mij zag

*Leaving your body at death is as natural as being born.
It's like moving to a new neighborhood,
and it may take some getting used to,
but you will be the same when you arrive.*

James van Praagh

James Van Praagh

A handwritten signature in black ink, written over a horizontal line. The signature is cursive and reads "James Van Praagh".

Proloog

Merthe staart naar haar bord. Het duurt even voordat de woorden van haar ouders bij haar binnenkomen. Ze schuift met haar vork een aardappel heen en weer en schraapt het slijm uit haar keel weg. ‘Dat geloof ik dus echt niet,’ zegt ze met een stem die tonen lager klinkt dan normaal.

Als ze opkijkt, ziet ze de trieste blik in hun ogen. ‘Pap... mam... het is toch maar een grapje, hè?’

Haar ouders zwijgen. Merthe laat de vork uit haar handen op het bord vallen. Ze staat op en begint door de keuken te ijsberen. Vlak voor Anneloes blijft ze staan. Tranen vullen haar ogen als ze haar zus aankijkt. ‘Help me dan, Anneloes,’ klinkt het smekend, ‘zeg dat het niet waar is en dat ze liegen.’

Maar Anneloes draait aarzelend haar hoofd weg en blijft als versteend op de keukenstoel zitten. ‘Ik kan je niet helpen,’ mompelt ze naar de tegels tegen de wand.

‘Rotwijf! Bitch!’ brult Merthe.

Anneloes sluit haar ogen en trekt haar schouders hoog op.

‘Ze hadden het jou al verteld, hè? Jij wist het de hele tijd al, hè?’ gaat Merthe door. Snikkend valt ze op haar knieën, boven op de harde keukenvloer. Met haar handpalmen wrijvend over haar ogen probeert ze de stroom van tranen tegen te houden.

Nog geen paar tellen later zitten haar ouders bij haar op de grond. Merthe wil haar armen naar hen uitstrekken, maar haar spieren weigeren. Met betraande ogen kijkt ze haar ouders aan. Ziet ze het goed? Het lijkt wel alsof haar vaders ogen ook vochtig zijn.

‘Het is oké,’ sust hij.

‘Het is niet oké!’ roept Merthe. Haar stem slaat over. ‘Jullie hebben me al die tijd bedrogen! Jullie... jullie hadden het eerder moeten zeggen!’

‘Dat hadden we kunnen doen, liefje,’ geeft haar moeder toe, ‘maar wanneer dan? We houden toch van je?’ Ze slaat haar armen om Merthe heen en trekt haar tegen zich aan. Zachtjes streelt ze over haar dochters haren. ‘Wij hadden het liever ook anders gezien... Het is hoe dan ook goed dat je het nu weet.’

Merthe wringt zich los en krabbelt op. Haar tranen druppelen op de vloer. In het voorbijgaan grijpt ze het dekontje dat ze zojuist van haar vader heeft gekregen van de tafel. Ze trekt met een ruk de keukendeur open, werpt haar familie nog een blik vol vuur toe en rent naar boven.

Het dekontje smijt ze op haar bed en ze laat zich op het krukje voor de kaptafel zakken. Hopeloos op zoek naar gelijkenissen tuurt ze een tijdlang in de spiegel, maar haar blik is vertroebeld. Ze trekt een tissue uit de doos en probeert de watten uit haar hoofd te snuiten.

Plotseling wordt er op de deur geklopt en al haar spieren verstijven.

‘Merthe...’ hoort ze de eens zo vertrouwde stem van haar vader zeggen.

‘We willen nog even met je praten,’ zegt haar moeder erachteraan.

Merthe snuift verontwaardigd. ‘Ga weg!’ roept ze en ze slaat zo hard met haar vuist op de kaptafel dat de spiegel ervan trilt.

Er klinkt een onaangenaam gekraak als de slaapkamerdeur langzaam open gaat.

Hoofdstuk 1

Donkere wolken

Nog geen maand later is de zomervakantie alweer begonnen. Het is dinsdag 9 juli. Alles bloeit in kleuren die pijn doen aan je ogen en de schitterende zon lokt iedereen naar buiten.

Merthe propt haar sporttas onder haar snelbinders. ‘Zullen we morgen weer naar het meer gaan?’ stelt ze voor.

‘Goed plan,’ zegt Anouk, terwijl ze geroutineerd haar lipgloss bijwerkt. ‘Misschien is dat lekkere ding er dan ook weer.’

Merthe werpt haar een verbaasde blik toe. ‘Die gasten tegenover ons? Maar die waren minstens achttien.’

‘Hebben jullie het over die jongens die verderop lagen?’ vraagt Fenneke, die hijgend komt aanrennen.

‘Ja,’ zegt Anouk, ‘die ene lag de hele tijd naar me te kijken.’

Fenneke klikt haar fiets van het slot. ‘Die met dat blonde haar zeker?’

‘Ja, hoezo?’

‘Die vroeg me net hoe mijn grote zus heet.’

‘Serieus?’ grinnikt Anouk. Ze stopt de gloss terug in het ritsvakje van haar rugzak en hijst de tas op haar rug. ‘Je grote zus? Wat heb je gezegd?’

‘Gewoon, de waarheid.’

‘Ach, Flappie, jij kan het gewoon niet hebben dat ik er ouder uitzie dan jij. Misschien moet je je ook eens opmaken.’ Fenneke trekt een gezicht naar Anouk.

‘Jij ook altijd met je jongens,’ zucht Merthe. ‘Kun je nou echt aan niks anders denken?’ Ze steekt haar sleutel in het fietsslot.

‘Nou eh... nee,’ zegt Anouk.

Met een gebaar van “ach, laat maar” stapt Merthe op haar fiets en even later trappen de drie vriendinnen naar de snackbar voor een patatje. Daarna fietsen ze terug naar het gastenverblijf van Fennekes ouders, waar ze de eerste twee weken van de zomervakantie logeren.

Dat doen ze al sinds ze elkaar op de middelbare school hebben leren kennen. Omdat het woonhuis van Fennekes ouders helemaal aan de andere kant van de tuin staat, wonen de meiden bijna volledig op zichzelf.

Vlak voordat ze het houten tuinhuis in lopen, stoot Anouk Fenneke aan en wijst op de hortensia naast de ingang. De bloemblaadjes hebben bruine randen gekregen en de lange stelen van de plant zijn zo ver doorgebogen dat de bloemen bijna de grond raken. ‘Moet die niet wat drinken?’

‘Nee hè,’ zegt Fenneke, terwijl ze met haar ogen rolt. ‘Ik word gek van die plant. Pa weet wel wat hij me te doen geeft. Dat ding blijft zeiken om water.’

‘Ik zou het lekker laten zitten,’ zegt Merthe. ‘Heb je die wolken daar al gezien?’

Hangend in de tuinstoelen op de veranda staren de meisjes niet veel later naar het groeiende wolkendek. Het is prachtig om te zien hoe de steeds donkerder wordende wolken met de ondergaande zon spelen. Een adembenemend schouwspel.

Als het in de verte begint te rommelen, pakken ze hun stoelen op en verkassen naar binnen.

‘Dan ga ik nog maar even wat aan die rottige wiskundeopdrachten doen,’ verzucht Anouk. Ze neemt een slok van haar ijsthee en pakt haar laptop.

Merthe trekt haar wenkbrauwen op. ‘Ik snap nog steeds niet waarom je die bijles niet hebt aangenomen,’ zegt ze. ‘Dan had je tenminste een voldoende gehaald.’ ‘Hoe kan jij dat nou weten.’ ‘Dan niet,’ zegt Merthe kortaf.

‘Misschien moet jij je wat minder opmaken,’ laat Fenneke gehaaid weten, ‘dan heb je heel wat tijd over om te studeren.’ Plagerig woelt ze Anouk even flink door de haren.

‘Nokken,’ zegt Anouk, terwijl ze haar hoofd wegtrekt en haar kapsel fatsoeneert. ‘Soms ben je zo irritant, Fen.’

Merthe wappert zich onderuitgezakt verkoeling toe met de laatste Girlz, die ze eerst van voor tot achter haarfijn heeft uitgeplozen. Het lijkt nog benauwder te zijn geworden dan vanmiddag aan het strand. Er klinkt geen geritsel van boombladeren en er is geen insect te bekennen. Het is alsof Moeder Natuur haar adem inhoudt. De zoete geur van de vlierbomen die rondom het tuinhuis staan, hangt zwaar om hen heen. Merthe snuift en trekt een vies gezicht. ‘Getver, soms word ik helemaal misselijk van die lucht.’

‘Ach, ik heb er ook helemaal geen zin in,’ zegt Anouk met een geeuw en ze klapt in één beweging haar laptop en haar wiskundeboek dicht. ‘Zullen we een uurtje gaan chatten?’ zegt ze er met een hoofdknikje naar het huis van Fennekes ouders achteraan.

Fenneke schudt haar hoofd. ‘Regel één,’ doet ze haar vader met een bestraffend vingertje na, ‘niet voortdurend in- en uitlopen. Je kunt toch wel een avondje zonder, Nouk?’

Anouk kijkt haar verveeld aan. ‘Je vader had hier best wifi kunnen regelen.’

‘Met wie moet je dan zo nodig chatten?’ vraagt Fenneke. ‘Wij zijn er toch al?’

‘Ach,’ zegt Anouk, ‘laat ook maar.’

‘Ik weet wel wat anders,’ zegt Fenneke. ‘Laten we scrabbelen!’

‘Pff, saai,’ zegt Anouk. ‘Ik doe liever een spelletje op Facebook.’

Er klinkt een muziekje uit Merthes telefoon op tafel. Merthe laat haar ogen naar haar mobiel afdwalen, maar schenkt er verder geen aandacht aan. ‘Monopoly dan?’ stelt ze voor.

Anouk stoot haar aan. ‘Hé, je hebt een berichtje hoor.’

Merthe haalt haar schouders op. ‘Monopoly?’ vraagt ze nogmaals.

‘Hé, troela...’ dramt Anouk, terwijl ze Merthe zachtjes tegen haar onderbeen schopt.

‘Ik kijk zo heus wel.’

‘Sorry hoor.’ Anouk loopt naar het aanrechtblok en schenkt een glas cola in. ‘Jullie ook?’

Er steekt een harde wind op en de eerste druppels beginnen te vallen. De bloemen van de hortensia komen tot leven. Ze zwiepen op hun lange stelen wild heen en weer. Een van de tuindeuren slaat met een klap tegen de deurpost. Fenneke springt op en rent naar buiten. Haastig trekt ze beide deuren dicht. Een scherpe bliksemschicht zet de tuin in het licht en een keiharde donderklap volgt. De aarde trilt en de meiden verstijven even van schrik. Fenneke draait snel de deur op slot en Merthe en Anouk haasten zich naar de ramen om ze te sluiten. Enorme druppels kletsen op het dak.

‘Dat dak houdt het toch wel, hè?’ vraagt Anouk, terwijl ze met wijd open ogen naar het plafond staart.

Fenneke schiet in de lach. ‘Dit huisje staat er al langer dan dat jij hier rondloopt, hoor.’

‘Daarom juist,’ piept Anouk. Haar stem komt nauwelijks boven het natuurgeweld uit.

Een nieuwe bliksemflits zet de ruimte in een witgele gloed. Even knettert het, gevolgd door een enorme donderslag. Het dak dreunt en de wind buldert om het huisje.

‘Het zit nu vlak boven ons!’ roept Anouk.

Plotseling wordt er driftig aan de deurkruk gemorreld. Met bonkend hart draaien de tieners zich naar het raam in de tuindeur. Er staat een schim voor het raam. De meisjes gillen van schrik.

Hoofdstuk 2

Geheimen

Terwijl de schim de lange stelen van de hortensia van zich afslaat, gebaart hij naar Fenneke dat ze open moet doen.

‘Erg leuk, pa, we zijn ons rot geschrokken.’

Rob van Deursen veegt zijn voeten. Hij loopt naar het keukentje en legt zijn kletsnatte regencape op het aanrechtblok. Het water drupt van zijn gezicht.

‘Sorry meiden,’ zegt hij, terwijl hij zijn gezicht en handen aan de keukendoek droogt. ‘Ik kom even kijken of het allemaal goed gaat hier.’ Hij inspecteert de ramen waarbij hij zijn handen langs de posten laat glijden. ‘Het lekt toch nergens, hè?’

‘Nee joh,’ zegt Fenneke, ‘daar had je toch ook even voor kunnen bellen?’

‘Voor dat wel,’ zegt Rob, terwijl hij met grote passen terugloopt naar het keukenblok. Hij laat zijn hand onder de regencape glijden en trekt er iets onder vandaan. ‘Maar dit gaat een beetje moeilijk door de telefoon!’ Als hij zijn hand in de lucht steekt, glinstert er een doos vol mini-Magnums in het licht van een bliksemflits.

‘Mmm,’ zegt Merthe, ‘lekker!’

‘Eet ze dan maar snel op,’ zegt Rob en hij werpt de doos met een boogje naar haar toe. ‘Ik ga terug naar Evelien voordat ze het in haar broek doet.’

‘Jemig pa, dat zeg je toch niet over mama,’ fluistert Fenneke voordat ze deur achter hem weer op slot draait.

Terwijl zijn regencape in de wind wappert, volgen haar ogen hem tot ze hem niet meer kan zien. ‘Hij is lief, hoor,’ zegt ze schouderophalend, ‘maar af en toe...’

Het noodweer begint langzaam over te gaan in een gewone regenbui. Het is een stuk koeler geworden en de geur van de vlierbomen is door de bui flink getemperd.

‘Toffe vent, die vader van jou,’ besluit Anouk, op haar ijsje knabbelend.

‘Kan wel zijn,’ zegt Fenneke, ‘maar geheimen zijn bij hem niet veilig.’

Merthe kijkt haar verbaasd aan. ‘Omdat je moeder bang is voor onweer?’

Fenneke knikt.

‘Wat geeft dat nou,’ zegt Merthe.

‘Hé,’ smakt Anouk, ‘ik weet ineens een leuk spelletje.’

‘Wat dan?’

‘Vanavond verklappen we elkaar ons grootste geheim, leuk toch?’

‘O ja, spannend,’ zegt Fenneke. ‘Ik weet wel een geinig geheimpje, maar eh... dat mogen jullie niet doorvertellen, hoor.’

‘Tuurlijk niet! Hand op ons hart, hè, Merthe?’ Anouk kijkt opzij, maar Merthe reageert niet. In plaats daarvan staart ze bedrukt voor zich uit.

‘Hé, Merthe, wat is er?’

Weer komt er een berichtje voor Merthe binnen. Ze grijpt haar toestel van de tafel en begint driftig te tikken: *alles goed hoor!*

Fenneke staart er met verbaasde ogen naar. ‘Schrijf je dat aan je moeder? Heb je ruzie of zo?’

‘Laat maar,’ zegt Merthe en ze schuift haar mobieltje terug op tafel. ‘Ik heb geen geheim.’

Anouk geeft haar een por. ‘Jawel joh. Iedereen heeft een geheim. Denk nou even goed na, dan eten we ondertussen die doos Magnums leeg.’

‘Jakkas!’ roept Fenneke als ze haar Magnum bijna op heeft. Ze trekt haar mondhoeken naar beneden en mikt het ijsstokje in de gootsteen. ‘Waarom maken ze die dingen niet van plastic. Ik heb zo’n pesthkel aan houten ijsstokjes!’

‘Juist ja,’ zegt Anouk met een half opgetrokken wenkbrauw. ‘En... ga je dat geheim nog vertellen?’

Fenneke fronst. ‘Maar echt mondje dicht, hè!’ zegt ze.

‘Ja hoor,’ zegt Anouk en ze draait met duim en wijsvinger zogenaamd haar lippen op slot.

‘Zeg het nou maar,’ dringt Merthe aan.

Rond Fennekes mond verschijnt een sluw lachje. ‘Oké dan, ik heb mijn broer zien tongen met Buitelaar.’

‘Huh... Buitelaar van Nederlands?’

‘Maar die is toch getrouwd!’

‘Ha, tweemaal goed.’

‘Getverdegetver!’ roept Anouk en ze beginnen te gieren van de lach. Anouks schouders schokken. ‘Nederlands zal... zal nooit meer hetzelfde zijn.’

‘En Yorick ook niet!’ vult Merthe proestend aan.

‘Goed...’ zegt Fenneke en ze wrijft haar ogen droog. ‘Nu jij, Anouk.’

‘Oké.’ Anouk schraapt haar keel en kijkt haar vriendinnen uitdagend aan. ‘Ik ben naar de bios geweest met Rutger.’

‘De Nijs?’ vraagt Fenneke en ze trekt haar neus op. ‘Die uit de vierde? Maar die is toch al twee keer blijven zitten?’

‘Ja, uh... wat maakt dat nou uit. Hij is hartstikke slim, maar hij doet alleen niks aan zijn huiswerk. Het was overigens heel gezellig en als ik bij hem ben dan,’ Anouks wangen gloeien, ‘dan voel ik iets.’

‘Tsss,’ sist Fenneke.

‘Wat voel je dan?’ vraagt Merthe.

‘Dat weet ik niet precies.’ Anouk laat haar vingers een beetje fladderen. ‘Vlinders denk ik.’

‘In je buik?’

‘Ja, niet in mijn benen, suffie.’

‘Dan ben je verliefd,’ zegt Merthe.

‘O, en dan is hij degene met wie je zo nodig moest chatten,’ stelt Fenneke vast.

‘Ja, dus? Of moet ik er nu spijt van krijgen dat ik het verteld heb?’

‘Nee joh,’ sust Fenneke met een grijns. ‘Als ik jullie bruidsmeisje maar mag zijn.’

Anouks wiskundeboek vliegt als een streep door de lucht. Fenneke bukt en het boek komt met een klap tegen de plank met spelletjes terecht. Een aantal spellen kiepert op de grond. Giechelend zitten de meiden even later op hun knieën om alle pionnetjes, dobbelstenen, Risklegers en vragenkaartjes terug in de dozen te krijgen.

‘Hebben we de avond toch nog nuttig doorgebracht,’ grinnikt Fenneke, als ze het laatste pionnetje in het daarvoor bestemde vak laat vallen.

‘Nu jij, Merthe,’ zegt Anouk als ze weer in hun stoelen zitten.

Merthes gezicht betreft. Ze zakt een beetje in elkaar en staart zwijgend door het raam.

‘Wat is er toch met je?’ vraagt Fenneke.

‘Ja, je bent al een hele tijd zo anders,’ zegt Anouk.

Merthe kijkt haar vriendinnen aan. ‘Mijn eh... mijn ouders zijn mijn ouders niet,’ zegt ze aarzelend.

‘Wat zeg je?’

De tranen prikken in haar ogen en Merthe durft nauwelijks te knippen. ‘Ja, jullie horen het goed,’ zegt ze, terwijl de wanhoop in haar stem kruipt. ‘Ik ben een adoptiekind.’

Hoofdstuk 3

Vondeling

Fennekes mond zakt open, maar er komen geen woorden uit.

‘Adoptiekind?’ herhaalt Anouk.

Merthe knikt. ‘Ik weet niet eens wanneer ik jarig ben.’ Ze buigt haar hoofd als de tranen beginnen te stromen. ‘Sorry,’ fluistert ze.

‘Sorry? Ben je gek geworden?’ Anouk staat op en loopt naar de badkamer. Ze komt terug met een doos tissues die ze onhandig in Merthes handen duwt. Sniffend trekt Merthe er een paar uit en dept haar ogen. Fenneke en Anouk staren haar aan.

‘Ik slaap niet zo goed de laatste tijd. Daarom ben ik ook zo jankerig,’ snottert Merthe.

‘Van mij mag je janken, hoor,’ zegt Anouk. ‘Maar wat is er nou precies gebeurd? Want ik snap er niks van.’

Merthe gaat wat rechter zitten. ‘Ach ja... eh... Jullie weten toch dat mijn zus gaat trouwen?’ Anouk en Fenneke knikken.

‘Een paar weken geleden heb ik met mijn moeder foto’s uitgezocht om een eh... een plakboek voor haar te maken en toen kwam ik ineens foto’s van Anneloes tegen. Je weet wel, van de bevalling.’

‘Jesses,’ zegt Fenneke met een onsmakelijk gezicht.

‘We hebben er samen naar gekeken,’ gaat Merthe verder, ‘en toen heb ik haar gevraagd waar de foto’s van mijn geboorte zijn, maar,’ ze slikt even, ‘ze deed net of ze me niet hoorde en ging gewoon verder met uitzoeken. Ze zei niet eens wat.’ ‘Beetje vreemd,’ vindt Anouk.

‘Ja, dat vond ik nou ook,’ zegt Merthe, terwijl ze een prop doorweekte tissues in haar vuist fijnknijpt, ‘en ik durfde het niet nog een keer te vragen, want ze deed ineens heel erg gestrest. Dat is toch raar?’

‘Nogal,’ zegt Fenneke, ‘en toen?’

‘Nou eh... toen heeft mijn vader het me maar verteld... na het avondeten.’ Merthe pakt een nieuwe tissue uit de doos en snuit luidruchtig haar neus. ‘Hij zei dat een of andere jogger me gevonden had, op een bankje ergens in een park. Ik was nog maar een baby. Toen ben ik eerst naar een pleeggezin gegaan en daarna hebben mijn ouders me geadopteerd.’ Een diepe zucht ontsnapt uit haar keel en ze zwijgt even. ‘Mijn vader gaf me het babydekentje dat ik om mij heen had toen ik gevonden werd. Ik heb er uren naar liggen staren en toen heb ik het onder mijn bed gegooid, en weet je,’ ze knijpt haar oogleden tot venijnige spleetjes, ‘Anneloes zat erbij en ze zat alleen maar stom te knikken, de trut. Ze weet het al jaren en dan nooit wat vertellen, hè.’

Het regent nog steeds. Langs het raam stroomt het regenwater in stralen naar beneden.

‘Doe je daarom zo bot tegen je moeder?’ vraagt Fenneke.

Merthe knikt. ‘Jullie vinden het vast gek dat ik pissig op mijn familie ben. Nou ja, ze zijn eigenlijk niet eens familie. Het voelt gewoon alsof ik er niet meer bij hoor.’

‘Ach, kom op, daar geloof ik niks van,’ zegt Anouk. ‘Jouw ouders zijn juist hartstikke leuk. Wat maakt het nou uit dat je hun echte dochter niet bent.’

Merthe kijkt beledigd. ‘Jij wilt mij niet snappen, hè?’

‘Wat nou!’ gaat Anouk door. ‘Had je liever bij mensen gewoond die je zomaar achter zouden laten in een park? Lex en Ingrid hebben het er vast heel moeilijk mee dat jij er zo over denkt.’

‘Inderdaad,’ valt Fenneke haar bij. ‘Ze hadden het waarschijnlijk liever niet gezegd.’ Hoofdschuddend loopt ze naar het keukentje en zet een pot thee, terwijl Merthe op de velletjes van haar nagelriemen begint te kluiven.

‘Wil je niet liever thuis zijn?’ vraagt Anouk voorzichtig.

‘Thuis?’ herhaalt Merthe. ‘Ik heb geen thuis en de dokter heeft tegen mijn moeder gezegd dat het beter was als onze logeerpartij gewoon door zou gaan. Alles moet zoveel mogelijk bij het oude blijven,’ imiteert ze de huisarts met een verdraaid stemmetje en een spottend gezicht.

‘Bij het oude blijven?’ foetert Fenneke vanuit de keuken. ‘Wat een eil!’

‘Wij helpen je wel, hoor,’ fluistert Fenneke als ze een mok kokendhete thee in Merthes handen duwt.

Merthe forceert een glimlach.

‘Wel een raar idee eigenlijk,’ zegt Fenneke. ‘Ik bedoel, dat je niet weet wie je echte ouders zijn.’

‘Of wanneer je geboren bent,’ vult Anouk aan.

‘Misschien heb je óók wel een broer,’ zegt Fenneke, waarbij ze haar duim eerst enthousiast opsteekt en daarna langzaam naar beneden draait.

‘Misschien is je vader wel stinkend rijk,’ fantaseert Anouk.

‘Kan mij wat schelen,’ reageert Merthe. ‘Het is gewoon shit.’

Buiten is het eindelijk droog geworden. Fenneke staat op om de gordijnen dicht te trekken. In het flauwe schijnsel van de lamp ziet ze haar moeder voor het slaapkamerraam naar haar staan kijken. Ze tikt met een weids gebaar op haar horloge.

‘Mijn moeder wil dat we gaan slapen,’ zegt Fenneke en ze steekt overdreven knikkend haar duim hoog in de lucht.

Anouk kijkt fronsend naar Merthe die met glazige ogen naar de doos tissues staart. ‘Dat gaat nog wel even duren,’ schat ze voorzichtig in.

‘We doen het licht wel uit tot ze slapen,’ zegt Fenneke. Ze trekt de gordijnen dicht en knipt de lampen uit tot alleen nog het schemerlicht boven de gootsteen brandt. Het is doodstil geworden.

‘Hé,’ zegt Anouk plots. ‘Ik weet wel iets om aan antwoorden te komen.’

Merthe schrikt van haar stem en staart haar nieuwsgierig aan.

‘We gaan glaasje draaien, dan vragen we het aan de geesten!’ roept ze enthousiast.